

"ВЕСЕЛЯКА БРАНИСЛАВ И НЕГОВАТА "ОПЕЧАЛЕНА ФАМИЛИЯ"
текста е публикуван във в."Политика" от 2.4.2005

Съвсем наскоро и по повод на театрална премиера, една критичка сподели: "Смях се, смях се, смях се, смях, след което се попитах: Какво беше това?". Подтекстът на въпроса, който тя искаше да съпреживее с мен, беше до болка банален. Смахът обаче си мислех аз-неконтролиран и неподвластен на изкушенията на аналитичния и разум е бил изблик на истинската и природа... Този смях я е очовечил, направил я е героиня в онази приказка от сцената... независимо дали разумът и го иска или не. Независимо от това, дали естетическите и пристрастия са се противопоставяли или не на нейната човешка природа. Споделям това, защото след "Опечалена Фамилия" на МГТ "Зад канала", аз излязох и се попитах: "Не се смях, не се смях, не се смях... Какво беше това?". И разумът ми се опитваше да противопостави застиналата ми усмивка на всички писани и изречени за автора и пиесата квалификации... За "живият, бликащ хумор" в комедията на Нушич, за "балканската природа на неговите герои", за всички наслоени представи, според които този Бранислав е голям веселяк. Мисля си, че именно липсата на "живия, бликащ хумор" и отлепянето от така профанизираната и преекспонирана напоследък балканска природа е едно от големите достойнства на представлението /режисьор Бина Харалампиева/. Защото природата на битието ни не е подвластна на доста неща... най-малко е подвластна на отделния човек. И ти замлъкваш или се смееш тогава, когато бъдеш деликатно докоснат. Без да го осъзнаваш. Защото го чувстваш. И единственият въпрос, който би могъл- но вече ако имаш смелост да зададеш е не: "Какво става тук?", а "Какво става с мен?". В този спектакъл това се случва. Това Ми се случи. И дълго време ще звучат в съзнанието ми сълзите на тропета-единствените искрени, истински, оплакващи сълзи. По "балкански" оплакващи не мъртвия, а опечалените... /композитор Асен Аврамов/. И искрящата чистота на дома-наследство... Идея за нещо добро... някъде... някога... с някого... но не с нас. И не тук... /художник Петя Стойкова/. Тук и с мен обаче беше отново Йоско /Сърчаджиев/. Неговото завръщане в театъра е още едно достойнство на спектакъла. Едно желано и очаквано завръщане. Тук и с мен бяха Василена/Атанасова/ с една от най добрите и роли, в които съм я гледал, Петьо /Калчев/ към когото изпитвам голяма колегиална симпатия-това момче неуморимо върви нагоре, Емил Котев, Дана /Стефанова/-за която това е перфектен дебют на сцената на МГТ "Зад канала"... И Илка /Зафирова/... както винаги непредсказуема и блестяща... и Ицо/Мутафчиев/-пристрастията ми и тук са известни /заслужени/. Веселякът Нушич и неговата "Опечалена фамилия" в МГТ "Зад канала"-убеден съм в това-ще предизвика много по-изчерпателни и задълбочени изследвания. Вероятността да се случи обратното е нищожна. Защото дори когато си задаваме "разумните" въпроси, ние очакваме все по-често и все по-настойчиво да бъдем деликатно докоснати. За да се засмеем. Или да замълчим. АТАНАС АТАНАСОВ